

ALS HET
LICHT
STERFT

NATASCHA VAN LIMPT

Als het licht sterft

Eerste druk mei 2026

© 2026 Natascha van Limpt

© 2026 Frost & Flame Publishing

Omslagontwerp en schutbladen: M.C. Julien Design

Illustraties: Fieriz Design

Sprayed edges: Designs By Lotte

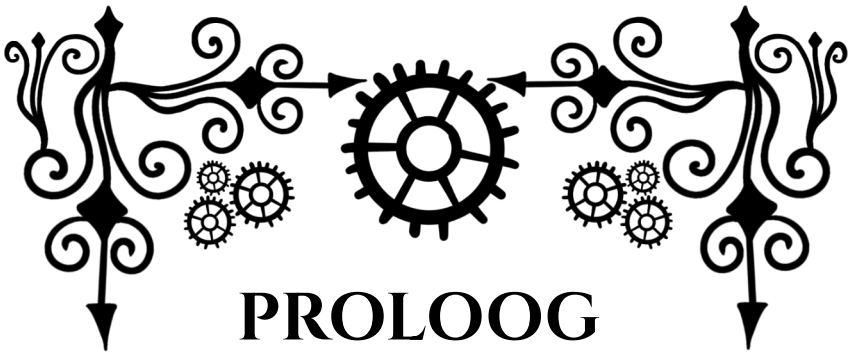
Eindredactie: Tekstbureau Charizma

ISBN 978-94-6266-800-3

NUR 334

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

www.frostandflamepublishing.nl

ALYSS LIET HAAR vingers langs de zijdezachte bloemblaadjes gaan. *Echte, onaangetaste bloemen.* Ze vormden slechts bronmateriaal, toch vond ze hun eenvoud prachtig.

Een ronkend geluid trok vlak langs haar oor voorbij; een mechanische bij landde elegant op de blauwe astina. Alyss glimlachte. Haar moeders grootste trots. Mechanische dieren konden zich ook geruisloos voortbewegen, maar haar moeder wilde altijd dat haar creaties de uitgestorven diersoorten zo goed mogelijk nabootsten. Alsof ze daardoor minder snel vergeten zouden worden. Alyss had nooit een levende bij gezien en wist dat haar moeder die ook alleen kende uit de geschriften. Of het geluid de werkelijkheid benaderde, kon ze dan ook niet met zekerheid zeggen. De lage tonen hadden wel iets rustgevends, zo tussen de vele arbeiders die zwijgend hun werk uitvoerden. Ze besprenkelden iedere plant met de juiste hoeveelheid water, haalden de dode bloemetjes eruit of verzamelden ingrediënten voor de tincturen.

Alyss veegde het zweet van haar voorhoofd. Haar blouse plakte tegen haar rug. Het was snikheet; ze had te doen met al die mensen die hier de hele dag moesten doorbrengen terwijl de stoomblazer de temperatuur hoog hield.

Ze zijn er vast aan gewend, hield ze zichzelf voor, terwijl ze doorliep naar de aangrenzende kas.

Er waren zeker vijftig verschillende kassen, die allemaal op een andere temperatuur werden gehouden. Het was onderdeel van haar vooropleiding tot florist om de komende twee weken zo veel mogelijk informatie te vergaren over de verschillende kassen. Hier, vlak na binnenkomst, bevonden zich de onaangetaste bloemen. Verder het hart van de kassen in zou ze de florale experimenten tegenkomen, waar met behulp van tincturen aan de planten en bloemen geknutseld werd om er nieuwe eigenschappen aan toe te voegen.

Het was een tak die de meeste floristen in opleiding nastreefden. Alyss voelde daar niets voor. Er was al zo weinig van de natuur over. Door ermee te experimenteren, bleef er nog minder van over. Wat ze wel precies wilde gaan doen, wist ze nog niet. Ze kon zich niet als een arbeider tussen de andere verzorgers mengen, en een aansturende functie zag ze ook niet zitten. Ze wilde de planten en bloemen gewoon bestuderen, hun schatten ontdekken, zelfs al wist ze dat velen dat vóór haar hadden gedaan. Het zou niets aan het belang van hun samenleving toevoegen. En toch –

Haar nek begon te tintelen, alsof er een golf aan speldenprikken langsging. Ze wreef over haar huid. De tintelingen trokken langs haar achterhoofd omhoog, kropen onder haar haren door.

Iemand zoekt contact! De uitvinding was nog zo nieuw dat het even duurde voordat ze de vervelende sensatie kon verklaren. Ze maakte haar leren buidel open, zocht tussen de vele flesjes naar dat met de paarse vloeistof en trok de tinctuur eruit. Vlug liet ze haar blik over de copera's glijden die bevestigd zaten aan de spiralen die om haar onderarmen krulden. De copera in de vorm van een kikker was leeg. Ze klikte het koperen sieraad open, goot er een scheutje van de paarse tinctuur in en klikte het dicht. Nadat ze de tinctuur weer had opgeborgen, drukte ze tussen de ogen van het metalen diertje. Even was er een scherpe pijn toen de naald door haar huid drong, maar voor de tinctuur goed en wel in haar bloed was gespoten, was de pijn alweer verdwenen.

Alyss haalde diep adem en probeerde zich te concentreren. *Nee, het is hier veel te benauwd.* Ze liep in de richting van de deur die naar een neutrale zone leidde. Voor ze die bereikte, deed de tinctuur echter haar werk al. Haar geest had zich verruimd en een andere aanwezigheid knalde haar hoofd binnen.

Alyss wankelde. De boodschap kwam met zoveel geweld bij haar aan dat ze zich aan een plantenbak staande moest houden. Haar ogen hoefde ze niet te sluiten; het werd vanzelf zwart, voordat haar zichtveld met beelden werd opgevuld. Ze zag flitsen van ijs, voelde een razende paniek. En pijn – een gruwelijke pijn die haar van haar navel tot aan haar middenrif open leek te rijten.

Kreunend kromp ze ineen. Haar eigen paniek vlamde ook op. Wat was dit? *Wíé* was dit? Ze kwam hard op de grond neer – nee iemand *ánders* kwam hard op de grond neer. Haar beeld kantelde en ze zag niets dan een kale ijsvlakte. Er was een flits van een arm, een drakentattoo, een hand met een lang mes.

‘Alyss!’ Nu pas kwamen de woorden. Het beeld werd grijs. *‘Ik... ik ga dood. Ik weet niet... help! Help alsjeblieft!’*

Thommen! Het was een noodkreet van haar broer. *‘Waar ben je?’* Ze sprak de woorden hardop, bang dat haar gedachten een te grote chaos waren om iets zinnigs over te brengen. Haar stem trilde. De pijn woekerde nog steeds voort en ze klemde haar kiezen op elkaar.

‘Vlak bij de... onderzoekstoren. Het is waar, Alyss. Het licht is aan het sterven. En ze... ze willen niet dat de wereld het weet.’

Een duizeling trok door haar heen. Ze klemde haar vingers om de plantenbak. *‘Thommen?’*

Het bleef stil. Ze voelde hoe zijn bewustzijn zich terugtrok.

Wat betekende dat? Alyss trilde over haar hele lijf. Was de tinctuur uitgewerkt? Putte het contact hem uit? Of was hij – was hij...

Bij het Gouden Hart... néé... hij kan niet dood zijn! Ze wankelde naar de deur toe, pakte de messing greep vast en duwde die naar beneden.

Haar weg naar buiten was als een waas. De gevoelens die ze door de telepathische verbinding ervaren had, gonsden nog door haar lichaam. Angst. Ongeloof. Pijn. Nog veel meer angst. O, Thommen...

Zodra haar benen daar stevig genoeg voor voelden, begon ze te rennen. Vaag drong het tot haar door dat ze hulp moest halen. Maar bij wie? Waarom had Thommen háár om hulp gevraagd? Dan moest het hem niet gelukt zijn om contact te leggen met vader of moeder – of met een van zijn collegae.

Hij is daar helemaal alleen op de ijsvlakte... Alleen met zijn moordenaar.

Het mes flitste voor haar ogen.

Ze liet de kassen achter zich en holde over de keurig ingelegde stenen en langs de kleurige perkjes naar het dichtstbijzijnde kogelplatform. Hijgend beklom ze de trap, andere mensen van zich af duwend.

Ongeduldig stak ze haar arm naar de kogelbediende uit. ‘De onderzoekstoren op de ijsvlakte,’ bracht ze verstikt uit.

De man scande haar weeldemeter. Haar aantal van 4304 verminderde met 10. Alyss gaf er niet om. Net als alle andere Zuilen behoorde ze tot een van de invloedrijkste families van Tranendal. Het waren nietszeggende nummers voor haar.

Ze klom in het kogelvormige voertuig, wurmde zich in een van de twee zitplaatsen en trok de riemen gekruist over haar bovenlijf. Haar vingers spanden om de leuningens terwijl ze ongeduldig wachtte tot de bediende het luchtvaartuig in beweging bracht.

Met een schrille fluittoon schoot de kogel er langs de rails boven haar vandoor. Alyss beet op haar lip, haar keel schrijnde. Nu ze niets anders kon doen dan wachten, maakte de knagende

onrust haar gek. Iedere hartslag kon Thommens laatste zijn. *Als hij überhaupt nog leeft.*

Waarom werkte hij ook in zo'n afgelegen hoek?

Onder haar trok Tranendal voorbij. Ze ving een glimp op van het imposante theater, van de Pilaren die de stad omringden en die ondanks hun enorme hoogte steeds smaller werden. De kogel schoot door de kloof die dwars door het ringgebergte ging en voor dit doeleinde zo gevormd was.

Na wat een eeuwigheid later leek, kwam de ijsvlakte in zicht: een eindeloos wit met één toren en een platform ernaast. Zodra ze op het platform bij de onderzoekstoren aankwam en uitstapte, besepte ze hoe vreselijk koud het hier was. Doordat ze altijd onder het licht van het Gouden Hart leefde, dacht ze zelden aan de kou die vlak buiten zijn bereik oprukte.

Vlug zocht Alyss een warmtetinctuur en injecteerde zichzelf ermee. Voorlopig zou ze het wel redden. Hier was geen kogelbediende – geen weldenkend mens kwam hier.

Behalve mijn broer.

Ze wilde de trap af rennen, maar gleeed weg en kon zich ternauwernood aan de leuning vastgrijpen. Met meer beleid begaf ze zich verder naar beneden.

En nu? Hoe vind ik je nu?

Ze luidde de bel bij de ingang van de onderzoekstoren. Er werd niet gereageerd. Daar had ze al op gerekend; als er andere onderzoekers aanwezig waren geweest, zou haar broer die wel om hulp hebben geroepen. Thommen leek echter de enige te zijn die zich voor het ijs interesseerde.

De tranen sprongen in haar ogen. *Wat doe ik hier? Hij is vast dood.* Ze veegde het vocht weg. *Nee. Hij kan het overleefd hebben.*

Ze ademde diep in, greep de reling van de brandtrap en klom omhoog. Ze moest hem vinden.

En Alyss vond hem. Vanaf de toren had ze genoeg zicht om te zien dat iets donkers zich tegen het ijs aftekende. Ze glibberde naar het silhouet toe. Iedere stap voelde zwaarder dan de vorige.

Hij lag zo stil...

Zijn lichaam werd omkranst door een donkerrood waas van bloed. Alyss viel op haar knieën naast hem. Met trillende handen streek ze langs zijn hals, zocht ze naar een hartslag.

Er lag rijp op zijn gezicht. Zijn gelaatstrekken waren al verstard. Met wijd open ogen staaarde hij omhoog.

Alyss wierp haar armen om hem heen en schreeuwde haar smart uit. Snikkend trok ze het verstijfde lichaam tegen zich aan. Haar lieve broer... bruuut vermoord.

‘Waarom?’ fluisterde ze. ‘Waarom nou toch?’

Hij antwoordde niet.

Hij zou nooit meer iets tegen haar zeggen.

A decorative header featuring a central gear with a smaller gear inside it, flanked by two groups of three smaller gears. The entire gear arrangement is framed by ornate, symmetrical flourishes that resemble stylized leaves or scrolls. Below the flourishes, the text 'HOOFDSTUK 1' is written in a bold, black, serif font.

HOOFDSTUK 1

Drie jaar later

MET EEN ZUCHT die zo diep was dat het Alyss verwonderde dat de eeuwenoude paperassen niet van de planken waaiden, zette ze de in kriebelig handschrift opgetekende onderzoeksresultaten terug tussen de vergeelde papieren. *Het is ongelooflijk dat er niets te vinden is over zo'n levensveranderende gebeurtenis!* Al zeker vijf maanden struinde ze de wetenschapsvleugel van de Archieven af, op zoek naar de temperatuurmetingen van vijfhonderd jaar geleden. Ze wilde ze vergelijken met haar eigen metingen van de afgelopen twee jaar – en met de aantekeningen van Thommen. Haar eigen bevindingen waren verontrustend: in de grensgebieden was de temperatuur het afgelopen jaar met vijf graden gedaald en het ijs eigende zich steeds meer land toe. *Vijf graden.* Zelfs een ongeschoolde arbeider kon bedenken dat dit een trend was die uiteindelijk heel Tranendal in een vrieskist zou veranderen. En toch wuifde het hoofd van de Wetenschapspilaar het probleem weg.

Ze klemde haar kiezen op elkaar toen Seymons hooghartige toon zich opnieuw in haar gedachten wrong. Het gesprek van eerder vandaag spookte door haar hoofd. *“Het is heel normaal dat de temperatuur schommelt, Alyss. Een beetje gedegen Wetenschapper zou dat toch moeten weten? De sterkte van de zielenvlammen*

wordt streng gemonitord en zelfs als het misgaat, zijn er meer dan genoeg noodprotocollen. Maak je niet druk, meisje, en ga je bezighouden met nuttigere onderwerpen.”

Nou, misschien dat iemand de boel dan aan het saboteren was en dat de metingen van de zielenvlammen niet klopten, want de temperatuur daalde wél problematisch hard.

Toen ze dat eruit flapte, had Seymon alleen laatzinnig ge-snoeven. *“Dit is wilde speculatie, Alyss. Ik zal dit met je leidingge-vende bespreken. Dit onderzoek is tijdverspilling.”*

Gefrustreerd haalde ze een hand over haar gezicht. Boven haar kraakte het immense planetarium, dat door een briesje uit het raam in beweging werd gebracht. *Vijfgraden*. Haar gedachten bleven eromheen cirkelen. Als de temperatuurafname een line-air verloop kende, was het binnen een paar jaar met hen allemaal gedaan. Als het exponentieel was... daar wilde ze niet eens aan denken.

En een fluctuatie? Daar geloofde ze helemaal niets van. In-middels wanhopig was ze weer op zoek gegaan naar metingen die die uitspraak konden ontcrachten, zodat ze die onder de neus van haar professoren kon schuiven en haar onderzoek niet gestopt zou worden. Maar helaas. Alle kennis die erover zou moeten bestaan, leek simpelweg uitgewist.

De zielenvlammen die Tranendal al een half millennium ver-warmden waren onbekende bronnen energie waar niemand uit-gebreed onderzoek naar had gedaan. In het eindstadium van het doven van de zon waren er vernuftige Ontzielers geweest die het Gouden Hart hadden gecreëerd – ze hadden in een gigantische bol twee drakenzielen opgesloten die met behulp van spiegels genoeg licht en warmte uitstraalden om de mensheid rondom Tranendal in leven te houden. De rest van de planeet Faux was bevroren.

En nu waren die zielen stervende. Dat wezen niet alleen de temperatuurmetingen uit, haar lichtmetingen logen er ook niet om. De bewering dat de zielenvlammen gemonitord werden was

dan ook belachelijk. Waarom was Seymon er zo van overtuigd dat ze het mis had? Wist hij dat ze gelijk had, maar wilde hij koste wat kost vermijden dat er massahysterie ontstond?

Dat was niet eens zo vergezocht. Alyss wilde het probleem dan wel aankaarten, maar zelf wist ze ook niet hoe het opgelost kon worden. Er waren geen draken meer die hun van een nieuwe ziel konden voorzien en alle Ontzielers waren uitgeroeid. Ze dacht aan Mart. *Bijna alle Ontzielers*. Maar iemand over zijn krachten vertellen, stond gelijk aan haar eigen doodvonnis. Daar had die vervloekte eed vijf jaar geleden voor gezorgd.

Met opeengeklemd kiekeboe schoof ze haar spullen in haar tas en hing die over haar schouder. Misschien was dat het gewoon. De weinige mensen die ze over haar onderzoek had durven vertellen, staken hun kop in het zand. Er was toch niets wat ze eraan konden doen. Het zag ernaar uit dat het gros van de Zuilen gewoon van het leven wilde genieten zolang dat leven nog bestond.

Met grote stappen liep Alyss het Archief uit. De gigantische klok met de in elkaar grijpende tandwielen die de hele muur tegenover haar in beslag nam, gaf aan dat het niet lang zou duren voordat het Gouden Hart werd verduisterd en de acht uur durende duisternis begon.

Het was te laat om naar haar broer te gaan. Pas morgen zou ze haar gal kunnen spuwen, na een zoveelste nacht woelen in haar bed.

Alyss wreef in haar ogen. Zoals ze had gevreesd, had ze vannacht geen oog dichtgedaan. Met haar rug leunde ze tegen de wand van de lift. Ratelend zakte die langs negentig verdiepingen naar beneden. Alyss en haar familie woonden bijna helemaal bovenaan in de Wetenschapspilaar. In ieder geval wat het woongedeelte betrof – de Pilaar zelf ging nog zo ver de lucht in dat nie-

mand vanaf beneden de top kon zien. De hoogte waarop ze woonden benadrukte hun status, maar behalve het uitzicht over Tranendal en de bergen eromheen vond Alyss dat het weinig voordelen had om zo hoog te wonen. De tocht naar beneden duurde ongelofelijk lang.

Niet dat Alyss daar altijd zou blijven wonen. Ze was twintig. Haar ouders stuurden er steeds meer op aan dat ze op zoek ging naar een gezelschap. Hun gezamenlijke krediet zou dan bepalen op welke hoogte ze kwamen te wonen. En in welke Pilaar, mocht ze kiezen voor een andere gezelschap dan een die bij de Wetenschappers hoorde.

Eventueel kon ze ook in haar eentje een woning betrekken, maar op alleenstaanden werd neergekeken. Alsof ze een gebrek hadden. Iets waar ze het liefst maling aan zou hebben, ware het niet dat het niet alleen invloed op haar status zou hebben, maar ook op die van haar familie. Bovendien zouden haar ouders er nooit mee instemmen en als zij haar krediet niet verhoogden dan kón ze straks niet eens een fatsoenlijke woning bekostigen.

Gelukkig had ze nog een jaar of vijf voordat de tijd echt begon te dringen. *En wie weet is Tranendal dan al in Ijsdal veranderd en is iedereen te dood om zich over zulke dingen druk te maken.*

Een korte *ping* attendeerde haar erop dat de lift beneden was aangekomen. Ze wachtte tot de vier Zuilen die op andere etages naar binnen waren gestapt de liftkooi hadden verlaten en stapte daarna langs de liftbedienden.

Het veerplateau was vlakbij. Een kogel was sneller, maar Alyss had geen haast en het was een dure vlucht naar de Dodenstad.

Niet veel later beklom ze de trap naar het plateau waar verschillende luchtschepen waren aangemeerd. Die naar de Dodenstad had geen tussenstops meer vanaf de rand van het dal waar zij woonde. Ze ging op een van de vele zitplaatsen zitten die voorbehouden waren aan Zuilen en trok de kraag van haar manteljas iets losser. Voor ze de ijsvlakten bereikten, zouden ze in hoogte stijgen en de warmte van het Gouden Hart voelen. Het

leek kouder vandaag. Waarschijnlijk zat het tussen haar oren. Hoewel er vroeger jaargetijden waren geweest en het weer wisselend was, gaf hun huidige lichtbron een constante warmte af. Fenomenen als regen kwamen hier nauwelijks voor, al had ze begrepen dat dat verder van Tranendal af wel anders was, daar waar het Gouden Hart minder impact had en de oases hun eigen warmte- en lichtbronnen hadden.

Alyss vroeg zich af of daar misschien een oplossing lag, maar ze schudde dat van zich af. Die bronnen bestonden ook uit zielenenergie. Ook die zouden uitdoven.

Het veer kwam in beweging. Alyss vouwde haar handen in elkaar en dacht aan haar broer. Ze miste hem.

De kilte was zo indringend dat Alyss ondanks haar dikke kleding ook een warmtetinctuur inspoot. Sinds ze het onderzoek van haar broer ruim twee jaar geleden hervat had, bracht ze veel tijd op de ijsvlakte door. Toch leek het in de Dodenstad altijd extra koud.

Ze wandelde door de stille straten, die begrensd werden door woningen van ijs. Hier was iedereen gelijk, of ze nu geleefd hadden als arbeider of als Zuil. Nabestaanden kregen de vrijheid om zelf de laatste rustplaats van hun geliefden te creëren, al kwam het er in de praktijk op neer dat de Zuilen meer middelen en tijd ter beschikking hadden.

Thommens rustplaats was prachtig: een klein paleis fonkelend in het verre licht van het Gouden Hart. Dat was grotendeels aan Aravin te danken, die met zijn tincturen het ijs kon omvormen naar zijn wil, zonder dat daar dagen aan arbeid voor nodig waren.

Zoals altijd joeg de gedachte aan Aravin een steek door haar maag. Hij had zoveel van haar afgenomen – en toch kon ze hem niet haten. Ze deelden een pijn en een verdriet die anderen niet begrepen en die hen ondanks alle woelige emoties naar elkaar toe hadden gedreven. Nadat ze Mart kwijtraakte, was ze van haar

vroegere vrienden vervreemd geraakt. Zij was verliefd geworden op een moordenaar. Dat liet de mensen wel praten.

Alyss duwde de deur open. Een donkergroen tapijt dempte haar voetstappen. De kleur herinnerde haar aan de ogen van haar broer. Ze liep verder, naar wat was aangekleed als een woonkamer. Er stond een riante bank die ruimte genoeg bood aan haar, haar ouders en zusje. Op Thommens verjaar- en sterfdag gingen ze hier met zijn allen naartoe.

Alyss nam plaats in het hoekje, tegenover de leunstoel waarin haar broer zat. ‘Ik heb een nieuw boek voor je meegenomen. Van Didiron. Je favoriete schrijver.’ Ze legde het boek op de tafel.

De gedachte dat hij – als zijn ziel hier überhaupt nog was – niet in staat was om het boek te openen, schoof ze terzijde. Het was traditie om iets mee te brengen voor de bewoners van de Dodenstad. Alyss wilde daar niet mee breken. Dit was haar houvast, haar manier om hem bij zich te houden.

‘Ik ben met mijn bevindingen naar Seymon gegaan.’ Haar blik gleed over zijn spierwitte gelaat. Zijn trekken waren gladgestreken, het ijs had zijn intrek in haar broer genomen. Ze slikte de brok in haar keel weg. Snel sprak ze verder. ‘Hij wil dat ik mijn onderzoek stop. Ontkent in alle toonaarden dat er iets aan de hand is. Bizarre instelling voor iemand in zijn positie, toch?’ Ze zuchtte. ‘Ja, ik weet dat je niet wil dat ik me hiermee bezighoud. Dat je het gevaarlijk vindt. Maar als ik het niet doe... wie doet het dan?’ Ze kauwde op haar lip. ‘Ik ben jou al kwijt, Thom,’ fluisterde ze. ‘Moet ik dan wachten tot Faux zo erg afkoelt dat ook Mila en pap en mam eruitzien als ijsbeelden?’ Ze ademde diep in en veegde langs haar ogen. Op de plotselinge emoties had ze niet gerekend. Ze dacht weer aan die noodlottige dag, drie jaar geleden. De beelden die ze zag. De tattoo.

Even had ze met het idee gespeeld dat die tattoo misschien kenmerkend was voor een groepering. Onderzoek in de Archieven had echter niets opgeleverd en de Handhavers die Thommens dood onderzochten, kenden niemand met zo’n tatoeage.

Een gedachte sloeg zo hard door haar heen dat ze bijna van de ijzige bank gleed. *Wat als Seymon erachter zit? Kan hij Thommen het zwijgen hebben opgelegd om de massahysterie die hij zo vreesde de kop in te drukken?*

De gedachte dat het hoofd van de Wetenschapspilaar erachter zat, maakte haar kotsmisselijk. Ze duwde haar onderarmen tegen haar buik, waar hevige pijnscheuten doorheen gingen.

Maar waarom was Thommens onderzoek dan niet verdwenen? Daar moest Seymon de middelen voor hebben gehad. Zijn collegae hadden die netjes bij hun thuis bezorgd.

Alyss bedaarde iets. Seymon had gelijk: nu was ze echt wild aan het speculeren. En hoe akelig het ook was dat de Handhavers de moordenaar van haar broer nooit hadden kunnen vinden, op dit moment was het belangrijker dat ze haar aandacht op het stervende licht richtte. Ze moest het aan iemand kwijt. Iemand die nog leefde. Die haar kon helpen.

‘Moet ik het aan Aravin vertellen?’ Ze frunnikte aan haar nagels. ‘Hij is me heel wat verschuldigd. En hij... hij is minder oppervlakkig dan hij de wereld wil laten geloven.’ Ze onderdrukte een zucht. Maar of hij haar h ermee zou willen helpen?

In de stilte waarmee haar broer antwoordde, vormden zich de beginselen van een plan. Als ze het Gouden Hart wilden redden, hadden ze nieuwe drakenzielen nodig. Er was voor zover zij wist slechts  en persoon die dat voor elkaar kon krijgen.

Hij haatte Aravin, hij haatte h ar... en toch...

Wat moet ik anders?

Nu het hoofd van de Wetenschapspilaar wilde dat ze het onderzoek beëindigde en ze er niets over mocht publiceren, was ze de wanhoop nabij. Ze wilde niet dat iedereen die ze kende er over een paar jaar net zo doods en ijzig bij zat als haar broer.

Aravin was vaker van huis dan dat hij thuis was, dus Alyss beschouwde het als een zegen toen het woord zich na drie dagen verspreidde dat hij terug in Tranendal was. Zoals altijd na een bezoek aan een van de oases, vierde hij zijn thuiskomst met een uitbundig feest in het theater.

Of nou ja, zijn moeder organiseerde het feest. Alyss wist dat de vrouw er geen goed woord voor over had dat haar zoon zo veel tijd buiten Tranendal doorbracht – het deel van de wereld dat er volgens haar niet toedeed. Door het geven van zulke grote feesten probeerde ze zijn buitenissige reizen aan te dikken en haar gezin – of vooral ook haarzelf – in populariteit te laten stijgen.

Het was al druk op het bordes van het theater toen Alyss daar aankwam. Het gebouw was vroeger een drakentempel geweest, wat terug te zien was in de schubvormige stenen, de mechanische draken die rond de vele pilaren omhoog en omlaag kropen en de grote standbeelden bij de entree.

Alyss was niet van plan om lang te blijven. Zulke feesten waren niets voor haar en ze zou de zaken – hoe dringend ze ook waren – niet hier bespreken. Het leek haar gewoon goed om haar banden met Aravin aan te halen en een moment af te spreken waarop ze elkaar later zouden treffen. Daarnaast kon het geen kwaad om haar gezicht te laten zien. Ze wist dat ze geneigd was om zichzelf buiten de sociale kringen te plaatsen en daarmee maakte ze het niet makkelijker voor zichzelf.

Ondanks het vroege uur was een deel van de gasten al beschonken. Lachend leunden ze tegen de pilaren of de muren, sommige wezen of riepen iets naar haar.

‘Mooie jurk, Lizzie,’ joelde Benjamin en hij gaf haar een dikke knipoog. De jongeman behoorde tot de Handhaverspilaar. Zijn overjas had hij achterwege gelaten en de mouwen van zijn over-

hemd had hij opgestroopt om met zijn gespierde armen te pronken.

Alyss liep er niet warm voor en gaf hem een kort knikje voor ze verder liep. Toch iets zelfbewuster keek ze naar beneden, naar haar champagnekleurige jurk. De iets donkerdere overjurk was met gespen aan de onderjurk vastgemaakt en de rijgsnoeren van het bovenlijfje vertoonden een ingewikkeld knoopwerk waar haar kamermeid een uur mee bezig was geweest. Goudkleurige ruches liepen vanaf haar hals langs haar zijden naar beneden, tot aan de zoom. Het was een nette jurk, die niet uit de toon viel bij wat haar vrouwelijke leeftijdsgenoten droegen. Ze zou er niet mee in het oog moeten springen.

Ze liep de kleine theaterzaal binnen. De anders zo keurig opgestelde stoelen waren verdwenen en hadden plaatsgemaakt voor een dansvloer en een paar zithoeken. Alyss haalde diep adem. *En nu?* Een steek van gemis trok door haar borst. Vroeger zou ze haar broer aan haar arm hebben meegetroond. *Of Mart.* De pijnscheut werd nog venijniger bij de gedachte aan haar eerste liefde. Waar haar broer vrede had gevonden, zat Mart opgesloten in een cel, terwijl de rest van de wereld geloofde dat hij dood was. Zelfs als hij vrijkwam, zou hij nooit meer met een lach op zijn gezicht in een zaal als deze rondlopen.

Alyss nam een drankje aan toen dat haar door een serveerster op een dienblad werd aangereikt. Ze nipte van de zoete kersenlilkeur. Haar blik ging de zaal rond. Het was geen grote opgave om Aravin te vinden; een grote groep jongeren hing om hem heen. Hij praatte uitgelaten, met grootse gebaren en een constante lach. *Zo nep dat het een wonder is dat niemand anders erdoorheen prikt.* Zelfs vanaf hier zag ze de zwaarte op zijn schouders, die leegte in zijn ogen die onvermijdelijk was wanneer je zielsverwant zich in de grootste put ellende bevond die je je maar kon indenken.

Alyss ging niet meteen naar hem toe. Ze vroeg Victoria hoe het met de voorbereidingen van haar huwelijk ging, feliciteerde

Corlette met haar nieuwe functie in het conservatorium en hoorde een felle discussie aan over een literair werk waarvoor ze enige interesse veinsde. De vele stemmen dreigden haar leeg te zuigen. Door haar eigen onderzoek was ze geen mensen om zich heen gewend. Het was een gekke gedachte dat ze vroeger energie had gekregen van een feest als dit.

Haar aandacht dreef weg van het gesprek en werd opgeslokt door de muzikanten die op het halfronde podium stonden. Een vrouw met een accordeon, twee koperblazers, even zoveel violisten en contrabas-spelers speelden drukke muziekstukken. Hoewel ze op madame Charlottes aanwijzingen waarschijnlijk rustiger waren begonnen, had haar zoon – of een van zijn maten – het tempo al snel opgezweept.

Aravin en zijn schare vrienden hadden zich inmiddels rondom een tafel teruggetrokken en deden zich tegoed aan een schaal vleesvingers. Delicatessen waar de meesten net zo gedachteloos van aten als van een kom soep, maar Alyss kon niet anders dan zich afvragen bij welke wanhopige zielen die vingers vandaan kwamen. Hoe vaak ze het ook zag, ze bleef zich onpasselijk voelen en wachtte dan ook tot de schalen weg waren voordat ze koers naar de tafel zette.

Aravin leunde op twee stoelpoten naar achteren, maar ging rechtop zitten zodra hij haar in het oog kreeg. Zijn bruine haar zat zoals altijd door de war, alsof er net iemand met zijn vingers doorheen gewoeld had – een soort slordigheid die alleen hij leek te kunnen hebben. Hij trok zijn dikke wenkbrauwen ietsje op toen hij haar vragend aankeek. Hij was een knappe verschijning, met zijn prominente jukbeenderen en kaaklijn, zijn gave huid en volle lippen. Heel wat van haar vroegere vriendinnen hadden gegiecheld dat ze die lippen weleens zouden willen zoenen. Het was geen van hen ooit gelukt.

‘Alyss.’ Er zat een schor randje aan zijn stem. Dat was er altijd, maar werd net wat scherper als hij emoties ervoer. Ze was een wandelende herinnering voor hem, net zoals hij die voor haar

was. Na elkaar een lange tijd niet te hebben gezien, voelden de littekens altijd weer extra rauw.

‘Aravin.’ Ze veinsde een glimlach. Zo met al die mensen om hen heen kon ze niet veel zeggen. ‘Ik hoopte dat je me zou willen verblijden met een dans.’

‘Je weet dat ik twee linkervoeten heb.’

Ze bleef vlak naast hem staan en stak uitnodigend haar hand uit. ‘Dat weet iedereen, dus niemand trekt ook maar een wenkbrauw op als je jezelf voor schut zet.’

Een van zijn vrienden schoot in de lach. ‘Erger dan naakt op een vuilnisbelt gevonden worden kan toch niet.’

Een schaduw trok over Aravins gezicht. Alyss glimlachte besmuikt achter haar hand. Een jaar geleden was dat inderdaad gebeurd tijdens een van zijn bezoeken aan de oasen. Iemand had, terwijl de Tincturenmeester bewusteloos tussen de rommel lag, flitsportretten gemaakt en die later in brons laten gieten. De kunstwerken doken zo nu en dan nog steeds op en brachten Aravin – die op dat vlak toch minder losbandig was dan de meesten uit zijn vriendenkring – nog steeds in verlegenheid.

‘Dat is niets om om te lachen,’ gromde Leopold. De breedgeschouderde jongeman met achterovergekamd zwart haar was de zoon van Seymon, hoewel die twee elkaar niet konden uitstaan. Als Wetenschapper was Leopold een teleurstelling gebleken en hij was twee jaar geleden naar de Handhaverspilaar verhuisd. Het laatste wat ze van hem gehoord had, was dat hij buiten Tranendal op zoek was naar een dief die iets van zijn oom had gestolen. Een omstreden figuur die na het doen van gruwelijke experimenten uit Tranendal verbannen was. Alyss vermoedde dat Leopold het contact alleen had aangehaald om zijn vader dwars te zitten.

Een van Aravins maten, een blonde knul wiens naam haar ontschoten was, draaide zich om in zijn stoel. Hij grijnsde naar haar. ‘Leopold is hetzelfde overkomen, vier dagen terug. Bracht

een bezoekje aan Koperhaven, sloeg een blond wijfie aan de haak en voor-ie het wist, lag-ie poedeltjenaakt in de goot.'

Aravin stond op. 'Ik weet dat je naar me opkijkt, Leo, maar je hoeft me niet overal in te volgen.'

Alyss grinnikte. 'Ik vind het anders best een interessante trend.' *Beter dan andermans vingers eten alsof het worteltjes zijn.*

Leopold kneep zijn ogen samen. 'Lach maar. In tegenstelling tot jou, laat ik het hier niet bij zitten. Ik zal dat wicht vinden en het haar betaald zetten. Zelfs al m'n copera's waren leeg, tot op de laatste druppel.'

'Misschien voelt Aravin dusdanig met je mee dat je voor een vriendenprijsje een nieuwe voorraad kunt inslaan,' opperde een van de mannen.

Aravin grijnsde. 'Volgens mij wilde jij gewoon graag een hoertje mee naar een kamer nemen, had je niks om mee te betalen en probeer je er nu een mooi verhaal van te maken.' Er steeg een gelach van de tafel op, waarna Leopold een vuurrood gezicht kreeg en onhoorbaar begon te sputteren. Aravin richtte zich tot Alyss. 'Je wilde dansen, toch?' Hij stak een van zijn in kunstleer gestoken handen naar haar uit.

Alyss pakte hem aan en trok hem mee naar een hoekje waar een paar andere koppels aan het dansen waren. Een tijdje zwierden ze op de muziek. Nu pas besepte Alyss hoezeer ze het gemist had om te dansen; het had haar altijd een gevoel van vrijheid gegeven.

'Hoe gaat het, Alyss?' vroeg Aravin nadat hij haar in de rondte had gedraaid en tegen zich aan trok. De vele gespen aan zijn jasje en de decoratieve wijzerplaten op zijn schouder glommen in het licht van de gaslichten aan het plafond. 'Je zoekt me niet zomaar op.'

Ze keek op in zijn bruine ogen. 'Ik ben ten einde raad, Vin.' Ze slikte een brok in haar keel weg en knipperde om de plotse tranen te verjagen. 'En dat ik me uitgerekend tot jou wend, wijst wel uit hoe wanhopig ik me voel.'

Aravin was niet iemand die erg gevoelig was voor de emoties van een ander. Door jaren van schuldgevoel vormde Alyss echter een uitzondering. Daar kwam nog bij dat ze haar emoties doorgaans erg goed verborg. Nu lukte dat haar duidelijk niet.

‘Laten we een luchtje scheppen,’ stelde hij voor.

‘Het hoeft niet nu. Dit feest is ter ere van jou, en...’

Aravin snoof. Hij maakte zich los uit de omhelzing en pakte haar galant bij de arm. ‘Ik geef geen moer om dit feest.’ Hij zei het zacht, aangezien het iets was wat hij liever voor zich hield. *Laten zij me maar lekker zien als de rijke jongeman die alles kan krijgen wat zijn hartje begeert.* Al jaren begeerde zijn hart slechts één ding en zijn krediet kon daar niet bij helpen. Maar niemand hoefde te weten hoe rusteloos hij zich voelde, hoe gigantisch die gapende leegte in hem was, met smeulende randen die het gat groter en groter maakten, tot er niets van hem overbleef.

Onderweg naar buiten ving hij glimpen van grijnzende gezichten op – sommigen floten zelfs. Aravin grijnsde terug, zonder iemand echt aan te kijken. Alyss’ reputatie was brandschoon. Hoewel menig van zijn vrienden na te veel drank wel eens hardop over haar gefantaseerd had – en Aravin dat duidelijk afgekeurd had – was geen van hen erin geslaagd om haar hart te winnen, of ook maar haar aandacht te trekken. Haar hart behoorde al aan een ander toe. *Aan degene die de helft van mijn ziel losscheurde.*

Door die zielsverbintenis was Aravins eigen liefdesleven net zo troosteloos als de Dodenstad. *En de enige keer dat ik me wél door mijn gevoelens liet meesleuren, belandde ik beroofd en vernederd in het vuilnis.* Aravin grimaste. Het verhaal van Leopold had de herinneringen nieuw leven ingeblazen. Het kon onmogelijk dezelfde persoon zijn geweest, maar deze berovingen waren niet zó veelvoorkomend dat een verband vergezocht was.

Ze bereikten de buitendeur en daalden de trap af. De muren van het theater waren zo dik dat de muzikanten en het rumoer van de gasten nauwelijks meer te horen waren. De rust onthaalde hem als een oude vriend.

Ze staken het plein over, langs de stoomfontein. De mechanische drakenbeelden bliezen nevel uit hun neusgaten en namen hen uit het zicht van nieuwsgierige ogen. Het was duidelijk dat dit een persoonlijke zaak betrof. Wat kon er tijdens zijn afwezigheid gebeurd zijn? Als haar familie kredietverlies had geleden, had hij dat allang gehoord.

Alyss en Aravin namen plaats op een metalen bankje en keken een tijdje zwijgend naar het schouwspel voor hen, waar de fijne mist oplichtte in verschillende kleuren door de grote lampen die erop gericht waren. Het gezoem van de generatoren die zowel de fontein als de verlichting aandreven, vulde de stilte tussen hen.

‘Het Gouden Hart is aan het sterven.’

Met een rukje hief Aravin zijn hoofd. Hij had verwacht dat Alyss ergens mee worstelde, met iets persoonlijks. Niet iets... wat iedereen aanging. Hij keek opzij, maar Alyss meed zijn blik en staarde naar de stoomfontein. ‘Hoe bedoel je?’

‘Thommen deed al jarenlang metingen. De prognose was niet best. Iemand wilde hem echter de mond snoeren en daarom... daarom werd hij gedood.’

Aravin verbeet een zucht. ‘Alyss...’ Het was drie jaar geleden dat haar broer stierf. Natuurlijk moest dat haar veel pijn hebben gedaan, toch had hij ergens niet verwacht dat het zo met haar geest speelde dat ze naar absurde verklaringen zocht.

Ze keek opzij, boorde haar felle ogen in de zijne. ‘Bewaar die meelevende toon maar voor iemand anders, Aravin. Ik zag mijn broer sterven; hij zocht via een van je tincturen contact met me. Stuurde de beelden. Zond me deze laatste boodschap. De zielen sterven en als niemand daar iets aan doet, zijn we binnen tien jaar allemaal doodgevroren. Als we het al zo lang redden. Ik heb

inmiddels zijn onderzoek opgepakt en hij heeft gelijk: de temperatuur neemt aan de randen razendsnel af.’

Nu zuchtte hij wel. ‘Wat vinden je collegae hiervan?’

Haar gezichtsuitdrukking veranderde, alsof ze in een citroen beet. ‘Seymon wuift het gevaar weg. Vind dat ik me er niet mee bezig moet houden.’

‘Misschien...’

‘Iemand vermoordde mijn broer om dit in de doofpot te stoppen, Vin!’

‘De reden van die moord – áls zo’n gek al een reden nodig heeft – hoeft toch niets met Thommens onderzoek te maken te hebben? Waarom zou iemand willen verbergen dat het Gouden Hart sterft?’

‘Om massahysterie te voorkomen. Zeker zolang ze geloven dat we de zielen niet kunnen vervangen.’

Goed, daar zat wat in. De meeste Zuilen waren tevreden met hun leven. Het laatste wat ze wilden, was dat de arbeiders in opstand kwamen omdat ze de laatste jaren van hun leven anders wensten door te brengen en opeens niets meer te verliezen hadden.

Aravin steunde met zijn ellebogen op zijn knieën en wreef over zijn gezicht. Hij kende Alyss al zijn hele leven en wist dat ze niet hysterisch was. Dat ze zich niet zomaar gek liet maken. ‘Waarom vertel je mij dit? Ik bedoel, als we er toch niets aan kunnen doen... Ik kan het je laten vergeten, is dat wat je wilt? Zodat jij de laatste jaren ook –’

‘Ik wil het niet vergeten,’ snauwde ze. ‘Mijn broer stíérf door zijn ontdekkingen. Ik wil dat we het Hart redden.’

‘We? Alyss, ik snap dat je wanhopig bent. Dat het vreselijk is dat niemand je gelooft. Maar wat kan ik doen?’

‘Help me Mart te bevrijden.’

Zijn maag verkrampte. *Mart*. De smeulende restanten van zijn binnenste laaiden op. ‘Maar...’ Een verder protest stierf op zijn lippen.

Ze keek hem indringend aan. ‘Jij veroordeelde hem ter dood, Aravin, terwijl je wist dat hij onschuldig was. Je vertelde het mij en liet me zwijgen. Ik heb er nooit iemand over verteld. Je staat bij me in het krijt – en dik ook.’

Hij wreef door zijn haar en was blij toen er een pluk voor zijn ogen viel en hij van die vlamme blik afgeschermd werd. Ze had gelijk. Er waren geen woorden voor wat hij Mart had aangedaan – en haar ook. Hij had gehandeld uit paniek en het altijd als een tijdelijke oplossing beschouwd. Een oplossing die nu al vijf jaar duurde, terwijl hij er inmiddels vrij zeker van was dat hij de belofte aan zichzelf niet kon nakomen.

‘Goed. Ik kan hem uit de cel krijgen. Er zijn slechts een paar bewakers die ervan weten en die geef ik iedere maand toch al een flinke som krediet in ruil voor hun zwijgen. Maar wat dan? Waar vind je zoveel zielen dat je daar het hele Hart mee kunt vullen?’

‘Het Beenderbos, misschien,’ peinsde ze. ‘Ze zeggen dat de bomen daar bezielde zijn. Als hij ze weer ontzielt...’

‘Hij weet waarschijnlijk niet eens dat hij een Ontzieler ís, laat staan hoe hij zijn gave moet gebruiken.’

‘Dan leert hij dat,’ bromde ze. ‘Het dringt niet tot je door, hè? Als we níets doen, zijn we over een paar jaar dood. Jij. Ik. Híj. En tot wat voor leven heb jij hem dan veroordeeld?’

‘Zonder dat oordeel was hij allang dood geweest,’ kaatste hij verhit terug. Zijn hart kneep samen. Alsof hij dit voor zijn beste vriend had gewild! Maar wat moest hij anders? Ze zouden Mart hebben omgebracht.

Hij ademde diep in en uit. De angst die hem vijf jaar geleden bedolf, was altijd onder zijn huid blijven sudderen.

Ze zweeg. Zij wist dat ook.

Hij dacht na over wat ze gezegd had. Mart bevrijden. Hem de bevolking van Tranendal laten redden terwijl zij hém het liefst dood zagen. ‘Hij zal nooit meewerken.’

‘Je hebt hem vijf jaar niet gesproken. Je hebt geen idee wat hij wel of niet zou doen.’

‘Jij ook niet.’

‘Nee,’ gaf ze toe. ‘Maar heb je een beter idee?’

Aravin leunde naar achteren en staarde naar de verlichte stoomwolken. Daarna keek hij omhoog. Het Gouden Hart was nu niet zichtbaar, maar strekte zich ver boven hun hoofd uit. Het was ondenkbaar dat het licht echt zou sterven. Tegelijkertijd was niets oneindig...

Stel dat Mart haar wilde helpen. Wat dan? Zelfs als ze een heel bos ontzielden, stond dat dan gelijk aan de krachtige zielen van draken? Hij betwijfelde het. En waar haalde je een draak vandaan?

Zijn gedachten dwaalden af naar een schemerige kamer, met olielampen en een bezweet bovenlichaam dat hem op slag een droge mond gaf. Met gloeiende wangen schudde hij de flard herinnering uit zijn hoofd. Waarom dacht hij dáár nu aan? Weer doemde de kamer op. Nu zag hij de muur. Een meterslange ketting met tanden zo groot als zijn onderarm, langs de muur gespannen als een macabere slinger. Een blauw geschubde klauw die een vaas omklemde. Een schedel, met felrode hoorns en een gruwelijke bek.

Een draak.

Hoewel niemand in Tranendal ooit een levende draak had gezien, gold dat niet voor alle bewoners van Faux. Er was iemand die doorgangen kende naar werelden die anderen als fabels beschouwden. Werelden waaruit hij levensechte trofeeën had meegenomen.

‘Goed. Misschien heeft je plan enige slagingskans. Ik ken iemand die op draken en andere monsters jaagt.’ Hij zocht weer oogcontact met Alyss. ‘Tegen de juiste prijs is hij vast bereid om ons te helpen.’

Haar lichtblonde wenkbrauwen rezen omhoog. ‘Wie dan?’

‘Fantoom.’ De naam kwam hard en koud uit zijn mond, ook al joeg het vooruitzicht om de man weer te zien zijn emoties door elkaar alsof er een wilde wind door hem heen wervelde.

‘Fantoom?’ Ze liet een schamper lachje horen. ‘Dat verzinsel, over een gruwelijke man die kinderen die niet luisteren uit hun bed ontvoert? Met een gouden masker en ogen die zo rood zijn als het bloed dat hij drinkt?’

‘Ze waren eerder zo rood als robijnen,’ mompelde Aravin. Hij herinnerde zich nog al te goed hoe die onnatuurlijke kleur hem betoverd had.

Alyss’ mond zakte open. ‘Je hebt hem ontmoet?’

Ik heb mijn maagdelijkheid aan hem verloren. Ik raakte totaal de controle over mezelf kwijt.

‘Hij ontvoert inderdaad mensen uit bed,’ bromde hij. Een waarschuwing kon geen kwaad; Aravin wist zeker dat de monsterjager feromonen had gebruikt die hem bedwelmd hadden. ‘Uit zijn eigen bed. En daarna laat hij ze berooid achter.’

Ze staarde hem nog steeds aan.

Hij stond op. ‘De laatste keer dat ik hem zag, was ik in Koperhaven. Leopold is daar een paar dagen geleden op dezelfde manier beroofd als ik, dus er is een aanzienlijke kans dat hij daar nog is. Het kan haast geen toeval zijn. Ik denk dat Leopold het slachtoffer was van een van zijn crewleden. Kom morgenavond naar me toe, dan werken we ons plan verder uit.’

Met het vooruitzicht dat de wereld zou vergaan, de wetenschap dat hij zijn voormalige beste vriend weer onder ogen moest komen en de herinneringen aan zijn listige minnaar nog op zijn netvlies, had hij heel wat redenen om zich een laatste keer in een feestroes te verdrinken.